

El Mercat de les Flors ampliarà la programació internacional i manté el suport als artistes residents que estrenaran el curs vinent

Ballar és mutar

J. Bordes
BARCELONA

Hi ha optimisme al Mercat de les Flors, que signa la temporada amb una reflexió: qui balla muta. En temps d'evolució i de revisió de la humanitat, l'art ajuda a créixer i a ressituar-se al món. Per a això, el Mercat (que ha incrementat sensiblement el pressupost, ja que des del 2012 no arribava als 5 milions d'euros) s'atreveix a fer un cartell molt més internacional amb programes per conèixer trajectòries com les de Lucinda Childs (una de les mares de la dansa postmoderna americana que mai ha vingut a Barcelona) i l'ajornada de Lia Rodrigues (que també hi integraria ara nous referents del Brasil) al costat de companyies com ara el Ballet de l'Òpera de Lió i (La)Horde-Ballets de Marsella, que debuten a Barcelona.

La directora Àngels Margarit ha programat també dos cicles més per conèixer el treball de dues coreògrafes establertes a Bèlgida: la valenciana Olga de Soto, que indaga en accions que van dels espais escènics als museístics, i la sueca Mette Ingvarsten, que ha sacsejat la dansa europea aquesta darrera dècada. Enguany, també es preveuen programacions dobles que, sense ser constel·lacions, aporten una mirada més completa que la de la darrera creació. Hi ha noms coneguts com el flamenc d'Israel Galván (*El amor brujo* i *Mellizo doble* compartint escena amb el Niño de Elche). O programes de Je-

Un detall de la coreografia de 'La mort i la donzella', d'Asun Noales, prevista per a finals de gener ■ GERMAN ANTON

sús Rubio Gamo, Cuqui Jerez i Philippe Saire. Aquesta temporada també permetrà recuperar obres que es van estrenar amb limitacions d'ocupació. És el cas de *Highlands* (Mal Pelo), però també de *Lù* (Cia Maduixa), *Cyberexorcisme* (Núria Guiu) i el celebrat *Rèquiem nocturn* (Pere Faura).

Aquesta temporada es

El 2023 s'inicien gires de quatre produccions per Catalunya, amb el suport de Cultura

recuperen trajectòries com la de Maria Rovira, amb Crea Dance Company (*Odissea*), Daniel Abreu (*El hijo*) o El Conde de Torrefiel (presenten *Los protagonistas*, una instal·lació que ja es va veure al Lliure de Gràcia) i Xavier Bobés (*Corpus* es va programar al desaparegut Noves Escenes de La Pedrera) o Macarena Reduerca (*The watching machine* parteix d'una experimentació que s'ha anat seguint a l'Antic Teatre). Thomas Hauert, molt vinculat a companyies catalanes, torna amb una peça minimalista: *Quartet*. Mentre que la valenciana Asun Noales presenta una ambiciosa adaptació coreogràfica de *La mort i la donzella*.

La xifra

5,5

milions d'euros és el pressupost per al 2022. S'ha incrementat gràcies als 500.000 de la cocapitalitat cultural. Desconfien de si és un valor estable per a altres anys.

Una de les novetats principals d'aquesta temporada és que, a partir del 2023 i amb el suport del Departament de Cultura, es potenciaran fins a 28 funcions de quatre coreografies, cobrint el 50% del caixet als teatres que vulguin programar *Made of space*, de Guy Nader/ Ma-

ria Campos; *Rèquiem nocturn*, de Faura; *Tradere*, de Laia Santanach, i *Very, very slightly*, d'Eulàlia Bergada. Totes les accions es complementen amb una promoció d'accions de suport al públic per mirar d'atansar aquests treballs al públic més divers possible.

Tanta programació internacional (les dues sales del Mercat i l'Ovidi Montllor de l'Institut del Teatre, on també programen i poden fer-ho a la vegada) implica menys espai per a les companyies residents. Tot i així, continua la vinculació, aclareix Margarit. Hi haurà obres que s'assajaran aquest curs i que ja es preveuen per al curs vinent. ■

Crítica teatre

Jordi Bordes

Ànimes de COSSOS

Low level Panic

Companyia: Les llunàtiques
dimecres 22 de juny (fins avui) a la sala Fènix de Barcelona

Clare McIntyre va escriure aquesta obra, fa tres dècades, pensada per a tres noies en un lavabo d'un pis compartit. En aquest trenta anys el negoci de les revistes pornogràfiques ha derivat a les xarxes. Sí que es manté latent i incrementada l'autocensura de les dones cap als seus cossos. Sobretot si no responen a les mides que imposa la moda, les talles 38.

Les Llnàtiques s'han atrevit a atacar aquesta peça jugant amb la quàntica, la possibilitat de transformació d'un mateix relat: si Schrödinger teoritza que un gat tancat en una caixa és viu i mort alhora (no se sabrà fins que no es destapi), també el cos d'una dona pot seduir o no (i no es descobrirà fins que es percebi aquesta relació). Si Les Llnàtiques es declinessin per la prioritat de les noies fines, maquillades i passives com postula l'autora (com a dinàmica de rebuig) la Celia acapararia el lavabo, en comptes de pregar sempre que es vol banyar i no poder-ho fer mai. Per contra, la Mary és la que presenta la mirada més realista (tot i que encara carregui la culpa de vestir faldilla com a motiu perquè els nois la violentin quan torna, de nit, en bicicleta de la feina). Finalment, la Joe, la que rebutja el seu cos, és la que més l'exposa a la banyera. Mentre el personatge se sent víctima, l'actriu s'hi rebel·la, una jugada intel·ligent de girar la quàntica cap als paràmetres del segle XXI. Que les ànimes es rebel·lin als cossos *normatius*,

Una banyera de potes és, en realitat, el símbol del poder: qui en disposa és qui marca la pauta al pis. El mirall, la bàscula i la bici de passeig seran elements complementaris, que descriu una batalla personal amb una mateixa i amb la societat que les cosifica. ■

Esponjar els festivals, convertir-los en biennals

El Sàlmon, el de circ i el familiar esperen el 2024

Àngels Margarit entén que cal trobar fórmules per donar cabuda a nous festivals que per-

meten introduir elements que, fins llavors, han quedat arraconats. Com el Festival If (de moviment i teatre d'objectes) o l'Àfrica Moment, que permet conèixer la realitat dels coreògrafs africans que treballen en aquell continent. El Mercat de

les Flors deixa en guaret la seva participació en el festival d'arts en viu per a nens de 0 a 3 anys (El Més Petit de Tots), el de nous formats (Sàlmon) i el de circ contemporani (Circ d'Ara Mateix), i els convocarà per al curs 2023/24. El Mer-

cat, però, no es desentén d'aquestes disciplines, sinó que les integra puntualment en la programació regular. De fet, els festivals són les oportunitats per normalitzar un tipus d'actuació que no disposa de prou públic, i que es prote-

geix en un temps molt concret. Programar Núria Guiu o Big Bouncers és un cant o mantenir el programa Talla Única tota la temporada és el pas intermediari perquè les noves disciplines guanyin pes específic propi.